

<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>.

5. Василь Крат розповів про інститут ревізії в цивільному праві. *Верховний Суд*. URL : <https://supreme.court.gov.ua/supreme/pres-centr/news/1263315>.

6. Проект Закону про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення ревізії як інституту захисту суспільних інтересів в умовах воєнного або надзвичайного стану № 4673 від 29.01.2021. *Верховна Рада України*. URL : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=70947.

7. Бюлетень Комітету захисту прав людини НААУ (інформаційний дайджест новин у сфері захисту прав людини) за I квартал 2020 року. Випуск 1. 59 с. URL : https://unba.org.ua/assets/uploads/publications/КЗПЛ_I_Квартал_Бюлетень_виправлений.pdf.

УДК 347.211/779(100)

DOI: 10.31733/15-03-2024/2/184-187

Артем ВОРОНІН

курсант ННІ права та підготовки
фахівців для підрозділів
Національної поліції

Михайло ФРОЛОВ

доцент кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент

МІЖНАРОДНА ТА НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА ПРАВА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ ТА ПРАВОВІ НАСЛІДКИ ЇЇ ПОРУШЕННЯ

На сьогодні немає чіткого визначення форм власності у законодавстві України. Зокрема, у ст. ст. 324-327 Цивільного кодексу України вказується на наступні види права власності: право власності Українського народу, право державної власності, право комунальної власності та право приватної власності. Водночас у Конституції України, окрім зазначених вище, додатково згадується ще і право власності АР Крим (ст. 138), а Господарський кодекс України містить ще поняття «колективна власність» (ст. 93).

Розглянемо один із видів приватної власності, а саме інтелектуальну власність. Захист інтелектуальної власності на міжнародному рівні покладено на Всесвітню організацію інтелектуальної власності, що заснована в 1976 році при ООН. В українському законодавстві прийнято та діє багато законодавчих актів, що регулюють відносини у сфері захисту інтелектуальної власності, якими передбачається цивільно-господарська, кримінальна та адміністративна відповідальність.

Форма захисту – це комплекс організаційних заходів, спрямованих на захист прав і законних інтересів авторів, виконавців, виробників фонограм, відеограм, організацій мовлення, винахідників та інших суб'єктів прав інтелектуальної власності.

Неюрисдикційна форма захисту прав включає дії юридичних і фізичних осіб щодо захисту прав на об'єкти інтелектуальної власності, які здійснюються ними самостійно, без звернення за допомогою до державних або інших компетентних органів. Переважною формою неюрисдикційного захисту є самозахист, що проявляється в активних чи пасивних діях особи, спрямованих на запобігання чи припинення порушення власного суб'єктивного права.

Згідно зі ст. 19 Цивільного кодексу України передбачається самозахист цивільних прав. Особа має право на самозахист своїх прав від порушень і протиправних посягань. Самозахистом визнається застосування особою, право якої порушено, засобів протидії, що не заборонені законом та не суперечать моральним засадам суспільства. Способи самозахисту мають відповідати змісту права, що порушено, та характеру дій, якими це право порушено, і не можуть суперечити вимогам закону. Способи самозахисту можуть обиратися особою або визначатися законом, іншими правовими актами чи договором. Така форма самозахисту у відносинах авторства на практиці трапляється в поодиноких випадках.

І хоча вона є дещо малозначущою, та все ж не може ігноруватися, бо стаття 55 Конституції України гарантує кожному невід'ємне право будь-якими незабороненими законом засобами захищати свої права і свободи [3].

Юрисдикційна форма захисту прав передбачає діяльність уповноважених державою органів щодо захисту порушених прав на об'єкти інтелектуальної власності або прав, що оспоруються. Суть її полягає у зверненні особи, права і законні інтереси якої порушено неправомірними діями, за захистом до державних або інших компетентних органів, які уповноважені вжити необхідних заходів для відновлення порушеного права і припинення правопорушення. Юрисдикційна форма захисту прав поділяється на загальну і спеціальну форму здійснення передбачених законом засобів захисту. Відповідно до загальної форми захист прав на об'єкти інтелектуальної власності здійснюється у судовому порядку. Спеціальною формою захисту прав на об'єкти інтелектуальної власності є адміністративний порядок захисту цих прав. Він застосовується лише у випадках, вказаних у законодавстві. Наявність інституту юрисдикційного захисту відповідає міжнародним вимогам щодо захисту авторських прав. Інститут юрисдикційного захисту містить великий потенціал, здатний забезпечити врегулювання правовідносин у сфері інтелектуальної власності на достатньому рівні. Найефективнішою юрисдикційною формою захисту права інтелектуальної власності є судовий захист, що здійснюється судами загальної юрисдикції у порядку цивільного чи кримінального провадження, адміністративними та господарськими судами. Судовий захист здійснюється в Україні на загальних принципах судочинства.[2]

Вивчаючи джерела, розглянемо судовий захист прав інтелектуальної власності в Україні. Цивільний кодекс України передбачає дві групи норм щодо захисту права інтелектуальної власності — загальні цивільно-правові норми і спеціальні, передбачені законами України про інтелектуальну власність. Цивільний кодекс України передбачає захист цивільних прав у судовому порядку (ст. ст. 16, 432 Цивільного кодексу України). Порушенням права інтелектуальної власності визнається вчинення будь-якою особою дій, які порушують особисті немайнові права суб'єкта права інтелектуальної власності та їхні майнові права [2]. Порушенням визнається піратство у сфері авторського права і (або) суміжних прав — опублікування, відтворення, ввезення на митну територію України, вивезення з митної території України і розповсюдження контрафактних примірників творів (у тому числі комп'ютерних програм і баз даних, фонограм, відеограм і програм організацій мовлення). До порушення права інтелектуальної власності відноситься плагіат — оприлюднення (опублікування), повністю або частково, чужого твору під іменем особи, яка не є автором цього твору. Ввезення на митну територію України без дозволу осіб, які мають право інтелектуальної власності і суміжні права, примірників творів (у тому числі комп'ютерних програм), фонограм, відеограм, програм мовлення визнається порушенням права інтелектуальної власності. Порушенням визнається також вчинення дій, що створюють загрозу порушення цього права; будь-які дії свідомого обходу технічних засобів захисту авторського права і суміжних прав, зокрема, виготовлення, розповсюдження, ввезення з метою розповсюдження і застосування засобів для такого обходу; підроблення, зміна чи вилучення інформації, зокрема в електронній формі, про управління правами без дозволу суб'єктів права інтелектуальної власності чи особи, яка здійснює таке управління; розповсюдження, ввезення на митну територію України з метою розповсюдження, публічне сповіщення об'єктів авторського права і суміжних прав, з яких без дозволу суб'єктів авторського права і суміжних прав вилучена чи змінена інформація про управління правами, зокрема в електронній формі. Порушенням права інтелектуальної власності визнається також порушення умов договору щодо використання об'єктів цього права. Відповідно до ст. 432 Цивільного кодексу України суд у випадках та в порядку, встановлених законом, може постановити рішення, зокрема, про:

1) застосування негайних заходів щодо запобігання порушенню права інтелектуальної власності та збереження відповідних доказів;

2) зупинення пропуску через митний кордон України товарів, імпорт чи експорт яких здійснюється з порушенням права інтелектуальної власності;

3) вилучення з цивільного обороту товарів, виготовлених або введених у цивільний оборот з порушенням права інтелектуальної власності, та знищення таких товарів за рахунок особи, яка вчинила порушення;

4) вилучення з цивільного обороту матеріалів та знарядь, які використовувалися переважно для виготовлення товарів з порушенням права інтелектуальної власності, або вилучення та знищення таких матеріалів та знарядь за рахунок особи, яка вчинила

порушення. Застосування разової грошової виплати замість застосування встановлених способів захисту права інтелектуальної власності. Застосування разової грошової виплати здійснюється за заявою відповідача за умови, що право інтелектуальної власності порушено відповідачем ненавмисно і без недбалості та що застосування встановлених способів захисту, є неспівмірним шкоді, заподіяній позивачеві. Розмір разової грошової виплати визначається судом як розмір винагороди, яка була б сплачена за надання позивачем дозволу на використання права інтелектуальної власності, щодо якого виник спір, і яка обґрунтовано задовольняє позивача;

5) застосування компенсації замість відшкодування збитків за неправомірне використання об'єкта права інтелектуальної власності. Розмір компенсації визначається відповідно до закону з урахуванням вини особи та інших обставин, що мають істотне значення;

б) опублікування за заявою позивача в засобах масової інформації або доведення до загального відома іншим визначеним судом шляхом відомостей про порушення права інтелектуальної власності та зміст судового рішення щодо такого порушення за рахунок особи, яка вчинила правопорушення [2].

Зокрема, ч. 2 ст. 20 Господарського процесуального кодексу України передбачено, що Вищий суд з питань інтелектуальної власності розглядає справи щодо прав інтелектуальної власності, зокрема:

1) справи у спорах щодо прав на винахід, корисну модель, промисловий зразок, торговельну марку (знак для товарів і послуг), комерційне найменування та інших прав інтелектуальної власності, в тому числі щодо права попереднього користування;

2) справи у спорах щодо реєстрації, обліку прав інтелектуальної власності, визнання недійсними, продовження дії, дострокового припинення патентів, свідоцтв, інших актів, що посвідчують або на підставі яких виникають такі права, або які порушують такі права чи пов'язані з ними законні інтереси;

3) справи про визнання торговельної марки добре відомою;

4) справи у спорах щодо прав автора та суміжних прав, в тому числі спорах щодо колективного управління майновими правами автора та суміжними правами;

5) справи у спорах щодо укладання, зміни, розірвання і виконання договору щодо розпорядження майновими правами інтелектуальної власності, комерційної концесії;

6) справи у спорах, які виникають із відносин, пов'язаних із захистом від недобросовісної конкуренції, щодо: неправомірного використання позначень або товару іншого виробника; копіювання зовнішнього вигляду виробу; збирання, розголошення та використання комерційної таємниці; оскарження рішень Антимонопольного комітету України із визначених питань [5].

Громадянин на свій розсуд може звернутися за захистом свого порушеного права не тільки до суду, а й до відповідного державного органу управління або громадської організації. Він може звернутися до вищої організації відповідача, до творчої спілки, до якої входить відповідач, до антимонопольного органу.

Стосовно адміністративної відповідальності, то за незаконне використання, привласнення авторства чи інше порушення права інтелектуальної власності передбачено покарання у вигляді штрафу в розмірі від 10 до 200 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян та конфіскації продукції або матеріалів, обладнання, які призначені для виготовлення такої продукції [4].

Кримінальне законодавство України за незаконне розповсюдження та відтворення творів, різного роду програм, виконань, фонограм, їх незаконне тиражування чи розповсюдження на носіях інформації, камкординг, кардшейрінг, інше умисне порушення, а також фінансування таких дій, якщо ними було завдано значну матеріальну шкоду, передбачає штраф від 200 до 1000 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, виправні роботи чи позбавлення волі на строк до двох років. При вчиненні повторно, групою осіб чи при завданні великої матеріальної шкоди відповідальність збільшується – накладається штраф від 1000 до 2000 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, застосовуються виправні роботи на строк до двох років, чи особа позбавляється волі на строк від двох до п'яти років; якщо дії вчиненні службовою особою та ще з використанням службового становища, вони караються штрафом від 2000 до 3000 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, позбавленням волі на строк від трьох до шести років разом з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років [1].

Як висновок можна зазначити, що в нашій державі, на жаль, боротьба з порушеннями

прав інтелектуальної власності не відповідає вимогам сьогодення. Значні обсяги порушення прав сприяють посиленню правового нігілізму населення, оскільки є показовим прикладом зневаги до закону з боку правопорушників.

1. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>.
2. Цивільний кодекс України : Закон України від 16.01.2003. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>
3. Конституція України від 28.06.1996. URL : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>.
4. Кодекс України про адміністративні правопорушення : Закон України від 07.12.1984. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>.
5. Господарський процесуальний кодекс України від 06.11.1991. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1798-12#Text>.

УДК 347.23:347.451

DOI: 10.31733/15-03-2024/2/187-188

Софія ЄРЬОМІНА

курсант ННІ права та підготовки фахівців для підрозділів Національної поліції

Михайло ФРОЛОВ

доцент кафедри цивільного права та процесу Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент

ОСОБЛИВОСТІ НАБУТТЯ ПРАВА ВЛАСНОСТІ ЗА ДОГОВОРОМ КУПІВЛІ-ПРОДАЖУ ТРАНСПОРТНОГО ЗАСОБУ У ПЕРІОД ВОЄННОГО СТАНУ

В сучасному світі, коли мобільність та транспортна доступність стають ключовими факторами життєвого комфорту та розвитку, питання набуття права власності за договором купівлі-продажу транспортного засобу набуває неабиякої актуальності. Цей процес визначає власність, відповідальність та безпеку для мільйонів людей в усьому світі.

Однією з головних причин актуальності є стрімкий розвиток транспортної інфраструктури та зростання масштабів автомобільної мобільності. Люди шукають ефективні та зручні засоби пересування для реалізації своїх потреб у роботі, освіті та розвагах. Водночас належне набуття права власності забезпечує їхню безпеку та відповідальність за транспортний засіб [1].

Актуальність цього процесу також полягає в його економічній вагомості. Транспорт – це не лише засіб руху, а й значущий актив, інвестиція у розвиток економіки. Процес купівлі-продажу транспортного засобу взаємозв'язаний з рядом економічних та правових аспектів, включаючи оподаткування, страхування, підтримку виробництва та послуг.

Набуття права власності також має соціокультурне значення. Це визначає статус та ідентифікацію особи в суспільстві. Володіння власним транспортним засобом може впливати на соціальний статус та психологічний комфорт власника.

З огляду на важливість та комплексність цього процесу національні та міжнародні законодавчі органи постійно розробляють та удосконалюють правові норми, спрямовані на забезпечення прозорості, справедливості та безпеки у відносинах між продавцем та покупцем транспортного засобу.

У підсумку, актуальність процесу набуття права власності за договором купівлі-продажу транспортного засобу визначається не лише прагненням до економічної ефективності та особистої безпеки, а й роллю транспорту в сучасному житті, відзначаючи його ключову роль у глобальному розвитку та соціальному прогресі [2].

Право власності на транспортний засіб виникає з моменту його державної реєстрації, а не з моменту передачі автомобіля за договором купівлі-продажу – такого висновку дійшов